బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

"అత్తయ్యా! సూపర్ మార్కెట్ దాకా వెళ్ళి వస్తాను. సరుకులు తేవాలి" రాజేశ్వరి ముందు నిలబడింది సుమ.

"త్వరగా తిరిగి రావాలి! మధ్యాహ్నానికి వంట కూడా చేయలేదింకా" చెప్పి ఐదువందల నోటు చేతిలో పెట్టింది రాజేశ్వరి.

మేడమెట్లు దిగి కిందకి వస్తుంటే లలితాంబ కనిపించింది. ఆమె కళ్ళలో తన పట్ల విచిత్రమైన ఫీలింగ్‌ని చదవగలిగింది. మాట్లాడే ప్రయత్నం చేయకుండా గబగబా గేటు తీసుకుని వీధిలోకి నడిచింది.

ఇరుగు పొరుగు వాళ్ళు కూడా విచిత్రంగా చూస్తున్నట్టనిపించింది. అది సానుభూతో జాలో వెటకారమో సరిగా అర్ధం కాలేదు. ఇరుగూ పొరుగుకి వినిపించేలా మోహిత్‌తో గొడవపడ్డందుకు తనని తానే తిట్టుకుంటూ ముందుకు నడిచింది.

"హాయ్ సుమా! నువ్వేనా మూడు నెలల్లో ఎంత మారిపోయావు? సీమ పార్కులో సుమని చూస్తూనే ఎదురొచ్చి కావలించుకుంది.

"ఏంటి సంచిలో సరుకులా? నువ్వు బజారుకెళ్ళి సామాన్లు తేవడం ఎప్పుడు నేర్చుకున్నావేంటి?

ఇంతకీ ఇంటికి పిలవకుండా పార్కుకి ఎందుకు రమ్మన్నావు? నీ మారీడ్‌లైఫ్ ఎలా వుంది? హనీమూన్‌కి ఎక్కడికెళ్ళారు? కళ్ళకింద డార్క్ సర్కిల్స్ వచ్చాయి. జుట్టు ఎర్రగా అయిపోయిందేంటి?" అంటూ ఆగకుండా ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది సీమ.

"నువ్వలా వూపిరాడకుండా అడిగితే ఎలా? అన్నీ వివరంగా చెబుతాను. నేనడిగిన డబ్బులు తెచ్చావా? ముందు ఆ సంగతి చెప్పు" అంది బెంచి మీద కూర్చుంటూ.

సీమ వెంటనే, హాండ్‌బాగ్‌లో నుంచి పదివేలు తీసి సుమ చేతిలో పెట్టింది.

"థాంక్యూ వీలైనంత త్వరలో యిచ్చేస్తాను."

"నువ్వు మరీ ఫార్మల్‌గా మాట్లాడావంటే చంపేస్తాను. ముందే విషయం చెప్పు. నీకు యిక్కడ ఏ ప్రాబ్లం లేదు కదా! నీ మొహం, నీ వాలకం చూస్తే నాకు అనుమానంగా వుంది" సుమ మొహంలోకి గుచ్చి గుచ్చి చూస్తూ అడిగింది.

"నేను బాగానే వున్నాను గానీ అమ్మా, నాన్నా ఎలా వున్నారు? అమ్మకి ఒంట్లో బాగాలేదని విన్నాను. హార్ట్ సర్జరీ ఎప్పుడు అనుకుంటున్నారో ఏమైనా తెలిసిందా?" అడిగేటప్పుడు కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"డోంట్ వర్రీ. ఆంటీ యిప్పుడు కోలుకున్నారు. సర్జరీ సంగతి మాత్రం నాకు తెలియదు. ఆదిత్య చెప్పలేదా?"

"ఊహూ! ఆదిత్య యిప్పుడు నాతో మాట్లాడడం లేదు" సుమ తలవంచుకుని చెప్పింది.

"ఓ.. అయామ్ సారీ! హార్ట్ బ్రేక్ అయ్యిందిగా. ఆ మాత్రం కోపం వుంటుంది. కొద్దిరోజులు ఓపిక పట్టు. చిన్నగా ఆంటీ, ఆంకుల్ కూడా దిగివస్తారు. ఎన్ని సినిమాల్లో చూడలేదు?

అన్నట్టు ఆదిత్య ఎంగేజ్‌మెంట్ అయ్యింది. మనతోపాటు హెచ్.పి.ఎస్‌లో చదివిందే దీప్తి వుట్టి గయ్యాళి గంప అనుకునేవాళ్ళం. దానితో అయ్యింది మీ బావ నిశ్చితార్థం.

చాలా సింపుల్‌గా చేశారని విన్నాను. ఒకసారి గ్రాండ్‌గా ప్లాన్ చేశాక కాన్సిల్ అయ్యిందిగా పాపం" అని సరదాగా నవ్వబోతూ సుమ మొహం చూసి సీరియస్‌గా అయిపోయింది.

"అయామ్ సారీ" అంది వెంటనే, సుమ చేతులు పట్టుకుంటూ.

"ఫర్వాలేదు ఇలా అన్నా ఆదిత్యని నవ్వులపాలు చేశానో తెలుసుకోనీ" అంది పొడిగా.

"నిజం చెప్పమంటావా. ఆదిత్యనీ, నిన్నూ చూసినప్పుడు నాకు చాలా జెలస్‌గా అనిపించేది. నీకు ఎంతమంచి కజిన్ వున్నాడు అనుకునేదాన్ని. మీ ఇద్దరి మధ్యా రిలేషన్ హార్ట్‌బ్రేక్స్, ఫైట్స్‌కి అతీతం అనుకున్నాను. కానీ, యిద్దరూ కనీసం మాట్లాడుకోవడం కూడా లేదంటే ప్చ్.." అంది బాధగా.

"ఆదిత్య మాత్రం మనిషి కాదా? గాలిపటం తెగిపోయిన దారాన్ని వదిలేయక ఏం చేస్తారు ఎవరైనా?" అంది సుమ నిట్టూరుస్తూ.

"పెళ్ళైయిన మూణ్ణెల్లకే వేదాంతం వచ్చేసిందే" అని నవ్వింది సీమ "అన్నట్టు యింకో ముఖ్యమైన విషయం చెప్పడం మరిచిపోయాను. మొన్న ఒక ఫ్రెండ్‌ని పికప్ చేసుకోవడానికి, మీ అమ్మగారు పనిచేసే కాలేజ్‌కి వెళ్ళాను. అక్కడ నీ హజ్బెండ్ కనిపించాడు. ఆంటీతో మాట్లాడడానికి వచ్చాడు"

"నువ్వు చెబుతున్నది నిజమేనా?" సుమ అడిగింది అనుమానంగా.

"హండ్రెడ్ పర్సెంట్. నేనసలే క్యూరియస్ మంకీనని తెలుసుగా నీకు. మోహిత్‌ని ఫాలో చేశాను. మీ అమ్మతో మాట్లాడడానికే వచ్చాడు."

అది వింటూనే, సుమ మొహంలో రంగులు మారాయి.

"కంగారు పడకు. గొడవలాంటిదేమో జరగలేదు. ఆంటీ రూంలో నుంచి బైటికి వచ్చేటప్పుడు మోహిత్ మొహం కళకళలాడుతూ వుంది. త్వరలోనే అన్నీ మామూలుగా అయిపోతాయి చూస్తూ వుండు" అంది భుజం తడుతూ.

సుమ ఆలోచనతో పడింది.

"థాంక్యూ ఫర్ ద హెల్ప్.. సీమా"

స్నేహితురాలి చేయందుకుని చెప్పి వెంటనే అక్కడనుంచి కదిలింది.

సుమ రాత్రి వంటింట్లో పని ముగించుకుని బెడ్రూంలోకి వచ్చేసరికి మంచం మీద వాలిపోయి కనిపించాడు మోహిత్.

ఆమె మెల్లగా అతని పక్కకి వచ్చి కూర్చుంది. "మోహిత్ నీతో కొంచెం మాట్లాడాలి" మీద చేయి వేస్తూ మెల్లగా చెప్పింది.

"పొద్దున మాట్లాడింది చాల్లేదా?" ఆమె వంక చూడకుండానే అన్నాడతను.

"అయామ్ సారీ! నాకు తెలుసు నువ్వు నన్ను వదులుకోవడం యిష్టంలేక నాకోసమే అబద్ధం చెప్పి వుంటావు .

కానీ మనిద్దరి మధ్య హానెస్ట్ రిలేషన్ వుండాలని అనుకున్నాను. అందుకే పొద్దున చాలా కోపం వచ్చింది. నిజంగా నువ్వెలాంటి ఉద్యోగం చేసినా, నాకు ప్రాబ్లం లేదు. మన పెళ్ళైనప్పటి నుంచీ నువ్వు చిరాగ్గా వుండడానికి కారణం యిదేనని నాకు ఈరోజే అర్థమైంది.

డోంట్ వర్రీ నేనూ జాబ్ చేస్తాను. మనిద్దరం కలిసి ఫైనాన్షియల్ ప్లానింగ్ చేసుకుందాం. మన జీవితాన్ని మనమే కావలసినట్టు మార్చుకుందాం. కానీ ఒక విషయం ఇంకెప్పుడూ మనిద్దరి మధ్య ఎటువంటి ఈగోలు రహస్యాలూ వుండకూడదు సరేనా!" అంది అతని చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ.

"సరే! నువ్వు చెప్పినట్టే చేద్దాం" సుమ చెంపలు నిమురుతూ అన్నాడతను.

ఆ మాటతో సుమకి గుండెల మీద భారం దిగిపోయినట్టు అనిపించింది. ఈ మూడునెలల్లో అనుభవించిన బాధ అంతా దించేసుకుని, హాయిగా ఊపిరి పీల్చుకుంది.

"ఇంకో విషయం అడగాలి నువ్వు అమ్మని కలిశావా?" మోహిత్ భుజం పట్టి కుదుపుతూ అడిగింది ఆతృతగా.

వెంటనే అతని మొహం సీరియస్‌గా అయిపోయింది.

"నీ జ్ఞానోపదేశాలూ, ఉపన్యాసాలూ యింకా అయిపోలేదన్నమాట. కాస్త రేపటికి కూడా మిగుల్చుకో" కోపంగా విసుక్కుని పక్కకి తిరిగి పడుకున్నాడు.

అతనికి హఠాత్తుగా కోపం రావడానికి కారణమేమిటో సుమకి అర్థంకాలేదు. అతనితో వాదించడానికి ఓపికలేక మౌనంగా మంచం మీద వాలిపోయింది.

నిద్రమధ్య హఠాత్తుగా మెలుకువ వచ్చింది సుమకి. ఉన్నట్టుండి గొంతు ఎండిపోయినట్టనిపించడంతో మంచినీళ్ళ గ్లాసు కోసం పక్కకి తిరిగింది.

టేబుల్ మీద గ్లాసు కనిపించలేదు. పక్కన మోహిత్ కూడా లేడు. మంచినీళ్ళు తాగడం కోసం లేచి వంటింటివైపుకి నడుస్తూ వుండగా రాజేశ్వరి గదిలో నుంచి సన్నగా మాటలు వినిపిస్తూ వున్నాయి.

మోహిత్ గొంతు కూడా వినిపించడంతో తెలియకుండానే చెవి ఒగ్గి వినే ప్రయత్నం చేసింది సుమ.

"వాళ్ళ అమ్మ దగ్గరికి నేనెళ్ళినట్లు ఎవరు చెప్పారు దానికి?" నిలదీస్తున్నాడు మోహిత్.

"నిజంగా నేను చెప్పలేదురా బాబూ! నా మాట నమ్ము" మొత్తుకుంటుంది రాజేశ్వరి.

"అబద్ధాలాడకు. ఈ విషయం నీకూ, నాకూ తప్ప ఇంకెవరికీ తెలియదు. ఆఖరికి రవళికి కూడా. నువ్వు చెప్పలేదంటే నేను నమ్ముతానా?"

"ఒకవేళ వాళ్ళమ్మే చెప్పిందేమో? ఎన్నిరోజులని వసుంధర మాత్రం కూతురితో మాట్లాడకుండా వుంటుంది?"

సుమకి వాళ్ళు తనగురించే మాట్లాడుకుంటున్నారని అర్థమైంది. కానీ అంత రాత్రిపూట రహస్యంగా మాట్లాడుకోవాల్సిన అవసరం ఏమిటో అంతు చిక్కలేదు.

"ఈ విషయం ఎటు తిరిగి ఎటు వస్తుందో నాకు అర్థంకావడంలేదు" మోహిత్ అంటున్నాడు. "వాళ్ళమ్మ ప్రావిడెంట్ ఫండ్ ముప్పైలక్షలు తీసుకున్నానని తెలిస్తే గొడవ చేస్తుందేమో మళ్ళీ కేసులూ అవీ, యివీ అంటే గొడవైపోతుంది" అన్నాడు.

"ఎందుకురా అంత భయం? వాళ్ళు మాత్రం కూతురికి కట్నం యిచ్చారా? భారీగా పెళ్ళి చేశారా? ఆ మాత్రం ముట్ట చెపితే ఏం కరిగిపోరు" లెఖ్ఖలేనట్టు మాట్లాడింది రాజేశ్వరి.

"అసలీ పెంటంతా అనవసరంగా నువ్వే నా నెత్తిన రుద్దావు. హాయిగా ఆ సుజీని లైన్లో పెట్టినా సరిపోయేది. దానికి యూ.ఎస్ సిటిజన్ షిప్ వుంది. నీ మేనగోడలని దీన్ని అంటగట్టకపోతే ఈ పాటికి అమెరికాలో సెటిలైపోయి వుండేవాడిని" చిరాగ్గా అన్నాడు.

"సర్లే మనం వుంటున్న యిల్లు చచ్చిపోయిన వాళ్ళ నాన్నపేరు మీదవుంది. రేపు ఈ యింటి కోసం దావా వేస్తే రోడ్డున పడతాం. ఆ వసుంధర పిల్లలతోబాటు, డబ్బు కూడా నీ చేతుల్లో పోసింది. నా మేనగోడల్ని చేసుకుని బాగానే లాభపడ్డావు. ఆ సుజీ ..గుజీ ఏం ఉద్ధరిస్తుందో నాకు తెలుసులే! అసలు నువ్వు సరిగ్గా చదువుకుని చచ్చుంటే నాకీపాట్లు తప్పేవి.

నా మాట విని, తొందరగా సుమ కడుపున ఓ బిడ్డ పడేట్టు చూడు. అప్పుడిక ఎటూ కదలకుండా పడివుంటుంది."

"ఏ కాలంలో వున్నావు నువ్వు? అది ఐయ్యేయస్ అవ్వాలని తెగ చదివేస్తుంది. అప్పటిదాకా పిల్లల్ని ఛస్తే కనదు. ఎందుకైనా మంచిది. ఈ యింటి సంగతి దానికి తెలియనీకు. ఒకవేళ ఏదైనా తేడావస్తే వాళ్ళమ్మ యిచ్చిన ముప్ఫై లక్షలే మనకి దక్కేది."

"సర్లే..రా! నేనెందుకు చెబుతాను?"

"రవళికి చెప్పినా నిన్ను చంపేస్తాను. వాటా యివ్వమని అది నన్ను పీక్కు తింటుంది."

ఆ సంభాషణంతా గదిబైట నిలుచుని వింటున్న సుమకి గుండె బద్దలైనట్టనిపించింది.

"ఎంత మోసం? తేనె పూసిన మాటలతో అందంగా ఎంత మోసం చేశారు? మోహిత్ తన కోసం ఒకసారి రాత్రంతా యింటి బైట జాగారం చేయడం డాషింగ్‌గా నీకోసం దేనికైనా సిద్ధం అన్నట్టు వుండడం పొద్దున్నే 'గుడ్‌మార్నింగ్' మెసేజ్‌లు తీయటి కబుర్లు రాత్రిపూట వలపులు కురిపించే మాటలు, పూలబొకేలు గిఫ్టులు డిన్నర్‌లూ "అన్నీ ఒక్కసారి కళ్ళముందు రీలులా తిరిగాయి.

చాలా సులభంగా దీన్ని ఫూల్‌ని చేయగలిగానని లోలోపల నవ్వుకుంటూ వుండి వుంటాడు కాబోలు. లేకపోతే యిప్పుడు నేను విన్నదంతా అబద్ధమా? నిద్రలో కలగంటున్నానా? ఒక్క నిముషం మతిపోయినట్టనిపించింది. గదిలో అడుగుల చప్పుడు దగ్గరగా వస్తున్నట్టు అనిపించడంతో గబుక్కున బెడ్రూంలోకి వచ్చి మంచం మీద పడుకుంది.

"తీయటి వలవేసి నమ్మించి కొండమీద నుంచి లోయలోకి తోసేశాడన్నమాట. గుండె భగభగమండుతుంది. ఆ గుండె మంటని చల్లార్చడానికి కనీసం కళ్ళలోనుంచి కూడా నీళ్ళు రాలేదు. ఇదంతా మోసపోయినందుకు బాధా?

తన అజ్ఞానానికి తనమీదే కోపమా? ఎలా రియాక్ట్ అవ్వాలో కూడా తెలియని పరిస్థితిలో వుంది ఆమె.

"కోడలు పిల్లా.. లేమ్మా! లేచి కాస్త కాఫీ పెట్టు" మేనత్త గొంతు ఖంగుమంది.

సుమ మంచం మీద నుంచి లేచింది. రోజూలాగా ఆమె ప్రవర్తన బాధ కలిగించలేదు.

"నా పుట్టింటివాళ్ళు అవమానించినందుకు ఆవిడ బాధపడుతూ వుందనీ అది నామీద కసిగా మారిందనీ యిన్నాళ్ళూ అనవసరంగా మధనపడ్డాను" అనుకుంటూ బాత్రూం వైపుకి నడిచింది.

వాష్‌బేసిన్‌లో కుళాయి తిప్పి చల్లటి నీటిని ముఖం మీద పోసుకుంది.

ఎదురుగా అద్దంలో ప్రతిబింబం అభావంగా కనిపించింది. ఎప్పుడూ కళ్ళలో మినుకు మినుకుమంటూ కనిపించే ఆశలేదు. వాస్తవం తెలిసిన తర్వాత మనసు కోపం, బాధ పశ్చాత్తాపం అన్నింటినీ దాటి యాక్సెప్టెన్స్‌లోకి వచ్చి ఆగినట్టైంది.

తల్లి, తండ్రి, ఆదిత్య గుర్తుకు వచ్చారు.

"ప్రేమించిన వాళ్ళని బాధపెట్టినందుకు నాకు ఈ శిక్ష" అనుకుంటూ బైటికి వచ్చింది.

మోహిత్ టిఫిన్ తిని యిన్స్టిట్యూట్‌కి వెళ్ళిపోయాడు. సుమ ముందురోజు డబ్బులు అడిగినట్టు అతనికి పట్టలేదు. ఆమె కూడా గుర్తుచేయడానికి ప్రయత్నించలేదు.

అతను వెళ్ళిపోగానే, పుస్తకాలు ముందేసుకుని కూర్చుంది. రెండు పేజీలు తిప్పిందో లేదో సెల్‌ఫోన్ మోగింది. స్క్రీన్ మీద 'నాన్న' అన్న అక్షరాలు చూడగానే, ఆమె గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది.

"అమ్మా! సుమా" ఫోన్ ఎత్తుతూనే, అవతలి పక్క ప్రసాదరావు - గొంతు గడ్డకట్టుకుపోయిన మనసుని వెచ్చగా తాకుతూ ఆప్యాయంగా! అప్పటిదాకా నిశ్శబ్దం చాటున దాక్కుని కన్నీళ్ళు కట్టలు తెంచుకుని బైటికి వచ్చాయి.

"నాన్నా! నన్ను క్షమించండి. మోహిత్ మాటల్ని నమ్మి నేను మోసపోయాను మిమ్మల్ని అవమానించాను" చెప్పాలనుకున్న మాటలన్నీ మనసులో మెదులుతున్నాయి కానీ, గొంతు మాత్రం పెగల్లేదు.

"నాన్నా! మీరెలా వున్నారు?" అడిగింది వణికే గొంతుతో.

"సుమా.. నువ్వు అర్జంటుగా అపోలో హాస్పిటల్‌కి రావాలమ్మా! అమ్మకి ఒంట్లో బాగోలేదు"

"అమ్మకేమైంది నాన్నా?" ఆదుర్దాగా అడిగింది.

"అదంతా వచ్చాక చెబుతాను. అమ్మ నిన్ను చూడాలంటుంది రా తల్లీ"

ఫోన్ పెట్టేస్తూనే ఆదరాబాదరాగా బయల్దేరి హాస్పిటల్‌కి చేరుకుంది సుమ.

"అమ్మా" తల్లిని చూస్తూనే సుమ బావురుమంది. వసుంధర మాట్లాడలేని పరిస్థితిలో వుంది. ముక్కులకి మాస్కులు, గొట్టాలు తగిలించి వున్నాయి.

"రెండురోజుల్లో సర్జరీ చేయించుకోవాలనుకుంది. ఇంతలోనే, అనుకోకుండా స్ట్రోక్ వచ్చింది" ప్రసాదరావు చెప్పాడు.

సుమ తల్లికి దగ్గరగా వెళ్ళింది.

కళ్ళతోనే ఏదో చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తున్నట్టుంది వసుంధర.

"నేను నీవనుకున్నంత స్వార్థపరురాలిని కాను. నీ కన్నతండ్రి మరణం వెనుక నేను లేను" అనా

తల్లీ కూతుళ్ళ మధ్య అంతరాన్ని సృష్టించిన ఆ రహస్యాలు శాశ్వతంగా సమాధి అయిపోయాయి.

"అమ్మా! అయామ్ సారీ! నేను తప్పు చేశాను. నా మీద కోపగించుకోవద్దు. ప్లీజ్ ఇంకెప్పుడూ నీ మాటకి ఎదురు చెప్పనమ్మా! నువ్వు త్వరగా మామూలుగా అయిపో. తల్లి మీదకి వంగి చిన్నపిల్లలా ఏడ్చింది సుమ.

ఆమె మాటలు వసుంధరకి అర్థమయ్యాయో లేదో కూడా తెలియడం లేదు.

అప్పటికే ఆవిడ కళ్ళు మూతలు పడిపోతున్నాయి. నెమ్మదిగా చేయిపైకెత్తి సుమ చేతుల్నీ, చెంపల్నీ ఆప్యాయంగా స్పృశించింది.

"అమ్మా! అమ్మా!" సుమ ఏడుస్తూ పిలుస్తూనే వుంది.

"ఒక్కసారి మీరంతా బైటికి వెళ్ళండి" అప్పుడే హడావుడిగా డాక్టరుతో బాటు లోపలికి వచ్చిన నర్సు చెప్పింది.

కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటూ తండ్రితో బాటు బైటికి వచ్చింది సుమ. అప్పుడు చూసింది ఆదిత్యని.

కారిడార్‌లో చేతులు కట్టుకుని నిలబడి వున్నాడు.

ఆందోళనతో ఎర్రబారివున్నాయి అతని కళ్ళు.

సుమ పైకి ఎంత ఏడ్చిందో అతను అంతకు రెండు రెట్లు లోలోపలే కుమిలిపోతున్నట్టు అనిపించింది అతని మొహం చూస్తే. దాదాపు గంట గడిచిపోయింది. డాక్టరు "వసుంధర యిక లేదన్న పిడుగులాంటి వార్త చెప్పి వెళ్ళాడు.

ప్రసాదరావు యింట్లో వసుంధర అంత్యక్రియలకి ఏర్పాట్లు జరిగిపోయాయి. మోహిత్, రాజేశ్వరి, లలితాంబ కూడా వచ్చి చూసి వెళ్ళారు. సుధీర్‌కి వార్త చేరింది కానీ, రావడానికి రెండు రోజులు పడుతుందని చెప్పడంతో, అతని కోసం ఎదురు చూడలేదు. వసుంధర శవాన్ని తీసుకువెళ్ళిపోయారు. ఆమె ప్రస్థానం ఈలోకంలో ముగిసిపోయింది. చివరిచూపు కోసం వచ్చిన స్నేహితులు, పరిచయస్థులు వెళ్ళిపోయారు. ఏడుపులు, మాటలు ఏవీ వినిపించడంలేదు. అంత పెద్ద యింట్లో ముగ్గురే మనుష్యులు మిగిలారు.

భరించలేనంత నిశ్శబ్దం యింట్లో మనసుల్లో కూడా స్మశానానికి ప్రాణం లేని శరీరాన్ని తీసుకువెళ్ళారో ప్రాణం వున్న మనుషులు తిరిగే యిల్లే శ్మశానంగా మారిందో తెలియనట్టుగా వుంది.

"ఈ సాయంకాలం ఎలా గడుస్తుందో" అనుకుంటూ గోడకు ఆనుకుని మోకాళ్ళమీద తలపెట్టి ఏడుస్తూ కూర్చుంది సుమ.

"సుమా!" మోహిత్ గొంతు వినిపించింది.

"పద! యింటికి వెళదాం" పిలిచాడతను.

అప్పటిదాకా సుమ తల్లికోసం ఏడుస్తూ వుంది. ఆ క్షణం మాత్రం మనసులో తండ్రి మెదిలాడు.

"ఇంత భయంకరమైన ఒంటరితనంలో నాన్నని ఎలా వదిలి వెళ్ళడం?"

"నాన్నా! ఒక్క వుదుటున వెళ్ళి ప్రసాదరావుని కౌగిలించుకుని ఏడ్చింది"

"నువ్వు వెళ్ళొద్దు యిక్కడే వుండమ్మా!" అన్న ఒక్కమాట ఆయన నోటినుంచి వినాలని తహ తహలాడింది ఆమె మనసు.

"అతను పిలుస్తున్నా వెళ్ళకపోతే బావుండదు. వెళ్ళమ్మా! నన్ను చూడాలనిపించినప్పుడల్లా వస్తూ వుండు" కూతురి తల నిమురుతూ అన్నాడు.

తల్లి ఆవు నుంచి దూరంగా లాక్కెళుతున్న లేగదూడ చూసినట్టు మాటిమాటికీ తండ్రినే చూస్తూ తడికళ్ళతో బైటికి నడిచింది సుమ.

"ఎవరికి పొద్దున్నే ఫోన్ చేస్తున్నావు?" కళ్ళు తెరుస్తూనే, సెల్‌ఫోన్‌తో కనిపించిన సుమని అడిగాడు మోహిత్.

"నాన్నకి నిన్న ఆ యింట్లో నాన్నని ఒంటరిగా వదిలి వచ్చినప్పట్నుంచి మనసు మనసులో లేదు"

సుమ మాటలు యింకా పూర్తికాకముందే, ఆమె చేతిలో నుంచి సెల్‌ఫోన్ లాగేసుకున్నాడు మోహిత్.

"మీ అమ్మ చనిపోయాక, ఆ యింట్లో నీకెవ్వరూ లేరు. నిన్ను అబద్ధంలో వుంచి పెంచిన తండ్రి. నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకున్న బావ. సిగ్గులేకుండా ఎలా ఫోన్ చేస్తావు? ఇక నుంచి నువ్వు అక్కడికి వెళ్ళకూడదు. ఫోన్ చేయకూడదు"

ఎందుకు వెళ్ళకూడదు? ఆయన నన్ను అల్లారు ముద్దుగా పెంచాడు. ఏం నువ్వు అబద్ధాలు చెప్పలేదా? నువ్వు మోసం చేయలేదా? నీ మాటలు నమ్మి నేను మోసపోయాను. మా అమ్మని నానా మాటలు అన్నాను. ఆ దిగులుతోనే మా అమ్మ చనిపోయింది.

నా మీద కోపంతోనే వెళ్ళిపోయింది.

నాకు క్షమించమని అడగడానికి అవకాశం యివ్వకుండానే వెళ్ళిపోయింది. నేను మా అమ్మని దూరం చేసుకున్నాను. నువ్వే దానికి కారణం నువ్వే నువ్వే"

హిస్టీరిక్‌గా అరుస్తూ రెండు చేతుల్లో మొహం దాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

"చచ్చినవాళ్ళు చచ్చారు. నా ప్రాణం మీదకి వచ్చింది. వెధవగోలు" అంటూ టేబుల్ మీదున్న మంచినీళ్ళ గ్లాసుని ధన్‌మని విసిరిగొట్టాడు.

"ఏంట్రా? ఏంటి గొడవ?" రాజేశ్వరి గదిలోకి తొంగి చూసింది.

"ఇది పొద్దున్నే ఏడుస్తూ కూర్చుంది" విదిలించుకుంటూ బైటికి వెళ్ళాడు.

"పోన్లేరా! వాళ్ళమ్మ పోయిందిగా" రాజేశ్వరి సానుభూతి వాక్యాలు. ఎగతాళిగా అనిపించాయి సుమకి.

వెంటనే మేడదిగి లలితాంబ దగ్గరికి వెళ్ళింది.

"సుమా! ఒంట్లో బానే వుందా?" సుమని చూస్తూనే కంగారుగా అడిగింది లలితాంబ.

"పిన్నీ! కాస్సేపు యిక్కడ కూర్చోవచ్చా?"

ఆమె వాలకం చూస్తూనే విషయం అర్థమైంది లలితాంబకి.

"రామ్మా!" తీసుకెళ్ళి మంచం మీద కూర్చోబెట్టింది.

"పిన్నీ! కాస్సేపు అమ్మని గుర్తుచేసుకుని, ఎవర్నైనా కావలించుకుని ఏడవాలని వుంది. ఈ యింట్లో నువ్వు తప్ప నాకెవ్వరూ కనిపించలేదు" సుమ మాటలకి లలితాంబ కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"దిగులుపడకమ్మా! మీ అమ్మ చాలా మంచిది. ఎక్కడున్నా నీకు తోడుగానే వుంటుంది" అంది ఓదారుస్తూ.

"కానీ మోహిత్ వాళ్ళమ్మ మా అమ్మ మంచిదికాదు. మా నాన్నని వదిలేసింది. ఆయన చావుకి కారణం మా అమ్మే" అంటుంటారు. మొదట్లో నిజమని నమ్మాను. కానీ నిజాల్ని తెలుసుకోవడం కంటే అర్థం చేసుకోవడం అవసరం. ఆ విషయం నాకు చాలా ఆలస్యంగా అర్థమైంది. ఇప్పుడు నాకు అమ్మలేదు"

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments